

# Františkovo slovo

## č.5



**Mládež se má v církvi cítit jako doma**

**Povolání jsou, ale je třeba je podpořit modlitbou**

**Papež kázal o souvislosti mezi následováním Krista a pronásledováním křesťanů**

**Popeleční středa**

**Papež proti obchodu s lidmi a zpředměťování člověka**

**Papež František kázal o křesťanském životním stylu**

**Papež František a kříž Otce Sacramentina**

**Štítím se svého bratra?**

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

## Papež František: Mládež se má v církvi cítit jako doma

**Vatikán.** „Mládež se má v církvi cítit jako doma,“ píše Petrův nástupce členům Papežské komise pro Latinskou Ameriku, jejíž členy přijal včera na zvláštní audienci. „K tomu je však třeba,“ dodává Svatý otec, „nejenom otevřít mladým lidem brány církve, ale také jít je hledat, sladit se s jejich protesty a dát jim prostor, aby pocítili, že jim je nasloucháno. Církev je matka, nemůže tedy zůstat lhostejnou, ale musí znát jejich starosti a předkládat je Božímu srdci.“

Zvláštní Papežskou komisi pro kontinent, kde mladí lidé tvoří většinu obyvatelstva, založil roku 1958 Pius XII. (21.4.) a těsně se pojí ke Kongregaci pro biskupy, jejíž prefekt je zároveň jejím předsedou. Má usnadňovat komunikaci latinskoamerického episkopátu s Apoštolským stolcem. Dnes ji tvoří 45 členů v čele s kardinálem Marcem Ouelletem a poprvé se setkává s papežem, který se narodil v Latinské Americe. Papež František se během více než půlhodinového setkání vyhnul čtení připravené promluvy, kterou členům komise předal v písemné podobě a rozšířil ji o další postřehy ve spontánní, asi dvacet minut trvající reflexi. Petrův nástupce poukázal na tři pilíře *traditio fidei*. „Nestačí jen předávat obsahvíry“ – řekl. „Je zapotřebí sdílet *jednání a hodnocení*, která z něho plynou.“

*„Pokud věříme, že se víra předává jenom obsahově, bude jenom povrchní nebo ideologická. Bude postrádat kořeny. Předávání musí být tvořeno obsahem, hodnotami, hodnocením, návyky a jednáním.“*

Papež pak použil svého oblíbeného pojmu utopie, kterým označuje neurčitou, ale silnou a všeobecnou lidskou touhu po lepší budoucnosti, lepší společnosti:

*„Pro mládež je důležité, aby jí bylo předáváno – počínaje od dětského věku – správné nakládání s touto utopií. My v Latinské Americe máme ne zcela vyváženou zkušenost toho, jak s utopií nakládat. Můžeme říci, že někdy a na určitých místech, ne všude - například v Argentině – mnoho mladých lidí Katolické akce díky špatnému přístupu k utopii upadlo v 70. letech do partyzánského postoje. Je zapotřebí umět s utopií nakládat, tedy vést ji a napomáhat jejímu růstu u mladého člověka. To je velké bohatství. Mladý člověk bez utopie je předčasný stařec. Jak učinit, aby sny, které děti a mladí chovají, aby tato utopie vedla k setkání s Ježíšem Kristem?“*

Osmělím se k tomu načrtnout následující kroky, pokračoval papež František:

*„Utopie se v mladém člověku rozvíjí dobře, pokud je doprovázena pamětí a rozlišováním. Utopie hledí k budoucnosti, paměť do minulosti a přítomnost se rozlišuje. Mladý člověk musí převzít paměť a zakořenit v ní svoji utopii; rozlišovat v přítomnosti svou utopii, znamení doby. Utopie sice kráčí vpřed, ale je silně zakořeněna v paměti a v osvojených dějinách. K rozlišování přítomnosti potřebujeme, aby mládež měla mistry rozlišování, a v rozlišování se již rýsuje budoucnost.“*

Výchovná krize, která se dnes šíří – pokračoval papež – má proto své východisko v setkání starých a mladých. Toto setkání s dědečky a babičkami je klíčové právě pro utopii mladých lidí. Svatý otec pak v této souvislosti připomněl skutečnost, kterou se dověděl od bulharských biskupů během jejich návštěvy *ad limina*. Ti hovořili o tom, že v tamějších kostelech je dnes vidět převážně staré a mladé lidi, zatímco střední generace chybí, protože se s Ježíšem nesetkala.

*„Setkání mladých se starými je tedy klíčové, aby si osvojili paměť lidu a rozlišování přítomnosti. Je zapotřebí mistrů rozlišování, duchovních rádců. Tady je v souvislosti s předáváním víry mladým lidem důležitý apoštolát *takřikajíc* od těla k tělu. Rozlišování v přítomnosti nelze konat bez dobrého zpovědníka, dobrého duchovního vůdce, který se věnuje až do omrzení tomu, že hodiny a hodiny naslouchá mladým...“*

„Víra proto roste v tomto rámci,“ shrnul papež: „Pamětí minulého, rozlišováním přítomného a utopií budoucího.“ Petrův nástupce ve své improvizované promluvě ke členům Papežské komise pro Latinskou Ameriku poukázal na korumpující skartační kulturu, založenou na obchodu s drogami, skryté euthanasii a interrupcích, a upozornil, že představuje nejvážnější ohrožení latinsko americké mládeže. „Utopie nadšeného mladíka se nezřídka a pozvolna přetváří na rozčarování,“ řekl. „Existuje zklamaná mládež, již je nezbytné dávat víru a naději,“ konstatoval papež František.

## Papež František: Povolání jsou, ale je třeba je podpořit modlitbou

**Vatikán.** Prosit Boha za povolání, aby poslal kněze a sestry, kteří mají srdce pouze pro Něho a jsou svobodní od marnivosti, moci a peněz – vyzval dnes papež František v homilii při mši v kapli Domu sv. Marty.

Evangelium o bohatém mládenci (Mk 10,17-27), který pokleká před Ježíšem a ptá se Jej, co má dělat, aby měl život věčný – bylo jádrem dnešní papežovy homilie. „Onen mládenec – zdůraznil papež – měl silnou vůli slyšet Ježíšova slova. Byl dobrý, protože již od mládí dodržoval přikázání, ale nestačilo mu to, chtěl více. Byl puzen Duchem svatým. Ježíš na něj pohlédl s láskou a učinil mu nabídku: »Jdi prodej všechno, co máš, a přijď za mnou hlásat evangelium.« On však pro to slovo zesmutněl a odešel zarmoucen, protože měl mnoho majetku.»

*„Jeho srdce bylo zneklidněné Duchem svatým, který jej nabádal přistoupit k Ježíši a následovat Ho. Jeho srdce bylo plné, a on neměl odvahu je vyprázdnit. Vybral si peníze. Měl srdce plné peněz. Nebyl to však lotr, zločinec. Nikoli. Byl dobrý, nikdy nekradl, nepodváděl. Byly to poctivé peníze. Jeho srdce však bylo uvězněno, připoutáno k penězům. Neměl svobodu volby. Peníze rozhodly za něho.“*

„Kolik jen mladých – pokračoval papež František – cítí ve svém srdci toto volání přiblížit se Ježíši a jsou nadšení. Nestydí se před Ním pokleknout a veřejně prokázat svoji víru v Ježíše Krista. Chtějí jej následovat, ale mají srdce naplněné něčím jiným, nejsou už tak odhodláni je vyprázdnit, vracejí se zpět a jejich radost se mění ve smutek. Také dnes existuje mnoho mladých, kteří mají povolání, ale občas je něco zastaví.“

*„Musíme se modlit, aby se srdce těchto mladých mohlo vyprázdnit z jiných zájmů a lásek a jejich srdce bylo svobodné. A to je modlitba za povolání: »Pane, pošli nám sestry, pošli kněze, braň je před idolatrií, idolatrií marnivosti, pýchy a moci, před idolatrií peněz.« Modleme se, aby tato srdce byla připravena a mohla Ježíše následovat zblízka.“*

Mladík z dnešního evangelia – poznamenal papež – je hodně dobrý a potom hodně smutný. Dnes je mnoho takovýchto mladých lidí. Proto je třeba se k Bohu modlit intenzivně:

*„Touto modlitbou: »Pomoz, Pane, těmto mladým, aby byli svobodní a nikoli otroci a aby měli srdce jenom pro Tebe.« Tak může Pánovo povolání přijít a vydat plody. A toto je modlitba za povolání. Musíme se modlit hodně. A vždycky být pozorní. Povolání jsou. Musíme pomáhat, aby rostla a Pán mohl vejít do oněch srdcí a obdařit je onou nevyslovitelnou a úžasnou radostí, kterou má každý, kdo Ježíše následuje zblízka.“*

4.3.2014

## **Papež kázal o souvislosti mezi následováním Krista a pronásledováním křesťanů**

**Vatikán.** „Kříž je na křesťanské cestě vždycky,“ - konstatoval papež František v homilii při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty. Zaměřil pozornost na pronásledování křesťanů a poznamenal, že dnes existuje více mučedníků než v počátcích církve. Papež zdůraznil, že být křesťanem není nějaká komerční výhoda, nýbrž prosté následování Ježíše.

Ježíš dokončil svoji řeč o riziku bohatství a Petr se Jej ptá, co dostanou učedníci, kteří opustili vše, aby Jej následovali. Tuto epizodu dnešního evangelia (Mk 10,28-31) komentoval papež František, který nejprve poukázal na to, že „Ježíš je velkodušný. Pán totiž odpovídá, že není nikdo, kdo by opustil rodinu, dům a pole, aby nedostal již v tomto čase stokrát víc. Možná,“ dodal papež, „že Petr myslel na nějaké komerční výhody plynoucí z Ježíšova následování, když slyšel o tom, že obdrží stokrát víc. Ježíš však doplňuje, že kromě tohoto zisku, přijde také pronásledování:

*„Jako by řekl: »Ano, opustili jste všechno a dostanete toho tady na zemi spoustu, ale spolu s pronásledováním!« Jako nějaký salát s olejem pronásledování. Vždycky. Taková je mzda křesťana. To je cesta, po níž se vydává, protože je to cesta, kterourazil Ježíš. On byl pronásledován. Je to cesta ponížení, o níž mluvil Pavel Filipánům »ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži« (Flp 2,8). Toto je tónina křesťanského života.“*

Tak je tomu také v Blahoslavenstvích, pokračoval papež. Ježíš říká: »Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit a pronásledovat« (Mt 5,11). Jedno z blahoslavenství je tvořeno pronásledováním. Učedníci hned po seslání Ducha svatého začali kázat a nastalo pronásledování: Petr šel do vězení, Štěpán byl zabit a potom i další učedníci až do našich dnů. Kříž – upozornil papež – je na křesťanově cestě vždycky. Budeme mít mnoho bratří a sester, matek a otců v církvi, v křesťanském společenství, ale spolu s pronásledováním.

*„Protože tento svět netoleruje Kristovo božství. Netoleruje zvěst evangelia. Netoleruje Blahoslavenství. Proto existuje pronásledování: slovem, tedy očerňováním, přepisováním různých věcí křesťanům od prvního století, ostouzením, vězněním... My však snadno zapomínáme. Pomysleme však na množství křesťanů před šedesáti lety v*

*táborech a vězeních nacistů a komunistů. Protože byli křesťany. Dnes také... »Ale dnes máme větší kulturu a tyto věci už nejsou.« Jsou! A tvrdím, že dnes je více mučedníků než v prvních stoletích církve.»*

Mnozí bratři a sestry, řekl dále papež, vydávají svědectví Ježíši, dosvědčují Ježíše a jsou pronásledováni. Existují křesťané, kteří nesmějí mít u sebe ani Bibli:

*„Jsou souzeni, protože mají Bibli. Nesmějí se přezehnat křížem. A to je Ježíšova cesta. Křesťanský život není nějaká komerční výhoda, není to kariéra. Je to zkrátka následování Ježíše! A následujeme-li Ježíše, nastává toto. Přemýšlejme o tom, zda v sobě máme odhodlání odvážně dosvědčovat Ježíše. A prospěje nám, myslet přitom na tolik bratří a sester, kteří se dnes – dnes- nemohou modlit společně, protože jsou pronásledováni, nemohou mít knihu evangelia či Bibli, protože jsou pronásledováni.“*

„Pomysleme na ony bratry - řekl v závěru papež - kteří nemohou jít na mši, protože je to zakázáno. Kolikrát jen mezi ně přijde potají kněz, sednou si ke stolu a dělají jakoby pili čaj a přitom celebrují mši, aby nebyli přistiženi. Toto se děje dnes,“ poznamenal papež. „Přemýšlejme o tom, zda jsme připraveni nést kříž jako Ježíš? Snášet pronásledování, abychom vydali Ježíšovo svědectví jako oni bratři a sestry, které jsou ponižováni a pronásledováni dnes. Tato myšlenka prospěje nám všem.“

## Generální audience

5.3.2014

### Popeleční středa

Dobrý den, drazí bratři a sestry,

Popeleční středou dnes začíná čtyřicetidenní postní doba, která nás přivede k Velikonočnímu triduu, památce umučení, smrti a vzkříšení Pána, srdci a jádru mystéria naší spásy. Postní doba nás na tento důležitý moment připravuje a proto je dobou „mocnou“, bodem obratu, který má každému z nás usnadňovat změnu, konverzi. Všichni se potřebujeme polepšit, změnit k lepšímu. Postní doba nám pomáhá vyjít z úporných návyků a pokleslé náklonnosti ke zlu, jež nám strojí úklady. Církev nám v postní době adresuje dvě pozvání: uvědomit si hlouběji Kristovo vykupitelské dílo a žít závazněji svůj křest.

Uvědomění si divů, které Pán učinil pro naši spásu, disponuje naši mysl a naše srdce k postoji vděčnosti vůči Bohu za to, co nám daroval, za všechno, co koná pro svůj lid a celé lidstvo. Odtud vychází naše konverze. Je to *vděčná odpověď na ohromující tajemství Boží lásky*. Pozorujeme-li lásku, kterou k nám chová Bůh, vnímáme ochotu přiblížit se Mu. A to je konverze.

Žít až do dna křest, je druhé pozvání a znamená také nezvykat si na úpadek a bídu, s nimiž se setkáváme v ulicích našich měst a obcí. Existuje riziko, že budeme pasivně přijímat určitá jednání a nedivit se skličujícím skutečností, které nás obklopují. Zvykáme si na násilí jako by to byla samozřejmá všední zpráva; zvykáme si na bratry a sestry, kteří nocují na ulici a nemají střechu nad hlavou. Zvykáme si na uprchlíky, kteří hledají svobodu a důstojnost a nejsou přijímáni tak, jak by měli. Zvykáme si na život ve společnosti, která se chce obejít bez Boha a v níž rodiče už neučí děti se modlit, ani se přezehnat křížem. A zeptám se vás: umějí vaše děti udělat znamení kříže? Přemýšlejte. Vaši vnuci se dovedou přezehnat? Naučili jste je to? Přemýšlejte a odpovězte si v srdci. Umějí se modlit Otčenáš? Znají Zdravas? Přemýšlejte a odpovězte si.

Toto tíhnutí k nekřesťanskému a pohodlnému jednání narkotizuje naše srdce! Postní doba k nám přichází jako prozřetelnostní čas změny kursu, obnovy schopnosti reagovat na zlo, které nás neustále ohrožuje. Postní dobu je třeba žít jako čas obrácení, osobní i komunitní obnovy přiblížením se Bohu a důvěřivému přilnutí k evangeliu. Takto budeme moci hledět novými očima na bratry a jejich potřeby. Proto je postní doba vhodná pro obrácení k lásce vůči Bohu a k bližnímu; lásce, které je vlastní postoj nezištnosti a milosrdenství Pána, jenž „se stal chudým, aby nás obohatil svojí chudobou (srov. 2 Kor 8,9). Rozjímáním o ústředních tajemstvích víry - umučení, kříži a vzkříšení Krista - si uvědomíme, že se nám dostalo nezměrného daru Vykoupení nezištnou Boží iniciativou.

Díkuvzdání Bohu za tajemství Jeho ukřížované lásky; autentická víra, obrácení a otevřenost srdce vůči bratřím – to jsou zásadní znaky toho, jak žít postní dobu. Na této cestě chceme s obzvláštní důvěrou prosit o ochranu a pomoc Pannu Marii, která jako první uvěřila v Krista, aby nás v těchto dnech intenzivní modlitby a pokání provázela a abychom tak duchovně očistěni a obnoveni přistoupili ke slavení velkolepého mysteria Paschy jejího Syna. Všem přeji požehnanou postní dobu!

5.3.2014

## Papež proti obchodu s lidmi a zpředměťování člověka

**Vatikán/Brazílie.** Ve zvláštním poselství adresovaném všem Brazilcům papež promlouvá o začátku postní doby. „Jsi svobodný! Běž a pomáhej ke svobodě také svým bratřím!“ – píše papež. Nesmíme zůstat lhostejní, když se dozvíme o lidech, s nimiž se obchoduje jako se zbožím! – apeluje František a vypočítává nejrůznější oblasti, v nichž se to děje: adopce dětí, určených k transplantaci orgánů, ženy nucené k prostituci, lidé zneužívání při práci, lidé bez práv a bez hlasu... Svátý otec vybízí k pozornému zpytování svědomí, k tomu, abychom si uvědomili, jak často tolerujeme zacházení s člověkem jako s předmětem, vystaveným k prodeji nebo k uspokojování nemorálních tužeb. Kdokoli člověka zneužívá, byť i jen nepřímo, stává se komplicem této zločinnosti – připomíná papež. Zpytování svědomí rozšiřuje i na oblast rodiny, kde – jak říká – rovněž dochází k zotročování, zneužívání druhého či zacházení s druhým jako s předmětem, podle pravidla použij a odhoď.

V poselství platném daleko obecněji než pouze pro oslovované Brazilce papež dále píše:

„Pokud urážím lidskou důstojnost druhého, je tomu tak proto, že jsem již dříve prodal pod cenou tu svoji. Proč jsem tak učinil? Kvůli moci, slávě, hmotnému zabezpečení... To všechno – světe div se – výměnou za svou důstojnost Božího syna a dcery, vykopenou za cenu Kristovy krve na Kříži a garantovanou Duchem svatým, který v nás volá : ‘Abba, Otče!’ (srov. Gal 4,6)“.

V závěru poselství k brazilské Kampani bratrství papež konstatuje, že právě angažovanost proti obchodu s lidmi, se může stát účinnou základnou k hlásání Kristova evangelia, protože Ježíš chce dávat život v hojnosti - všude (srov. Evangelii gaudium, 75).

6.3.2014

## Papež František kázal o křesťanském životním stylu

**Vatikán.** Pokora, mírnost, velkomyslnost – to je křesťanský styl. Cesta vedoucí skrze kříž, kterou se vydal Ježíš, vede k radosti. Tak lze shrnout dnešní homilii papeže Františka při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty.

V evangeliu ze čtvrtka po Popeleční středě (Lk 9,22-25) říká Ježíš učedníkům: »Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mne.« „Toto – zdůraznil papež – je křesťanský styl, protože Ježíš šel touto cestou jako první“.

*„Nemůžeme si křesťanský život představovat mimo tuto cestu. Vždy je tady cesta, kterou se On vydal jako první: cesta pokory, ponížení, zničení sebe sama a pak vzkříšení. Toto je cesta. Křesťanský styl bez kříže není křesťanský, a je-li tento kříž křížem bez Ježíše, není křesťanský. Křesťanský styl na sebe bere kříž spolu s Ježíšem a jde kupředu. Nikoli bez kříže, nikoli bez Ježíše.“*

„Ježíš dal příklad – pokračoval papež – »ačkoli má božskou přirozenost, sám sebe se zřekl a stal se služebníkem nás všech« (srov. Flp 2,6-7)“

*„A tento styl nás zachrání, dá nám radost a učiní nás plodnými, protože cesta sebezřeknutí dává život. Je proti egoismu a proti držení všech dober jenom pro mne. Tato cesta je otevřena druhým, protože cesta, kterou se vydal Ježíš, cesta sebezřeknutí dává život. Křesťanský styl je stylem pokory, mírnosti a krotkosti.“*

„»Kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho« - opakuje Ježíš, protože »neodumře-li zrno, nemůže přinést užitek« (srov. Jan 12,24). A to s radostí, kterou nám dá On sám,“ řekl dále papež. „Následování Ježíše je radostí, avšak následování v Ježíšově stylu, nikoli v tom světském. Sledovat křesťanský styl, znamená jít Pánovou cestou, každý jak může, aby dal život druhým, nikoli sobě samému. To je duch velkomyslnosti. Náš egoismus nás ponouká, abychom se jevíli před druhými důležitě. Kniha Následování Krista, poznamenal papež, nám dává krásnou radu: »Hleď být raději neznám a považován za nic.« (1, 2, 15) To je křesťanská pokora, kterou prokázal Ježíš jako první.“

*„A to je naše radost, to je naše plodnost: jít za Ježíšem. Jiné radosti nejsou plodné; myslí jenom na to - říká Pán - jak získat celý svět, ale nakonec vedou ke ztrátě a zničení života. Na začátku postní doby prosme Pána, aby nás naučil trochu z tohoto křesťanského stylu služby, radosti, zřeknutí se nás samých a plodnosti spolu s Ním, jak chce On.“*

7.3.2014

## Papež František a kříž Otce Sacramentina

Str. 5

**Vatikán.** V dovětku ke své čtvrtelní promluvě ke kněžím římské diecéze papež František zavzpomínal na svého zpovědníka a vzor milosrdného kněze. Otec Sacramentino Aristi zesnul o Velikonocích ve věku devadesáti šesti let. Papež František vyprávěl, jak se šel pomodlit k rakvi zemřelého a jak dodnes u sebe nosí křížek z jeho růžence.

*"Byl to velký kostel, velmi prostorný s krásnou kryptou. Sestoupil jsem dolů a tam byla rakev, pouze dvě stařenky, které se modlily, ale žádný květ. Pomyslel jsem si: Tento muž, který odpouštěl hříchy všem kněžím z Buenos Aires, včetně mne, tady nemá žádnou květinu. Vyšel jsem nahoru a šel do květinářství (...) a pak jsem se vrátil, abych ozdobil jeho rakev květinami... Tu jsem uviděl, že drží v rukou růženc... A hned mne to napadlo – tedy vlastně to napadlo toho lotra, kterého všichni nosíme v sobě – a zatímco jsem upravoval květy, uchopil jsem křížek toho růžence, trochu jsem zabral a odtrhnul jej. A v té chvíli jsem se na něho podíval a řekl jsem: „Dej mi polovinu svého milosrdenství.“ Pocítil jsem něco silného, co mi dalo odvahu to učinit a říci tu modlitbu! A potom jsem ten křížek vložil sem do kapsy. Hábity papeže nemají kapsy, ale já s sebou vždycky nosím takový malý měšec a od toho dne až do dneška s sebou tento křížek nosím. A když mne napadne nějaká špatná myšlenka proti někomu, ruka mi zajede sem. A pocítím milost! Cítím, že mi to prospívá. Příklad milosrdného kněze, který se umí přiblížit ranám, velice prospívá..."*

7.3.2014

## Štítím se svého bratra?

**Vatikán.** „Hanbím se za tělo svého bratra, za tělo své sestry?“ Tak zněla jedna z otázek, které papež František kladl ve své dnešní ranní homilii. Svatý otec upozornil na úzké spojení mezi vírou a milosrdnou láskou k chudým, bez které je veškeré vyznávání pouhou přetvářkou.

Křesťanství nejsou bezduchá pravidla či seznam vnějších předpisů pro lidi, kteří si nasazují pěknou masku pokrytectví, aby skryli prázdnotu nemilujícího srdce. Křesťanství je „tělo“ samého Krista, který se beze studu sklání nad trpícím člověkem. Papež František vysvětloval tento protiklad pomocí dialogu z dnešního evangelia (Mt 9, 14-15). Ježíš tu mluví s učiteli zákona, kteří jeho učedníkům vytýkají, že nedodržují půst. Na rozdíl od farizeů a učitelů zákona, kteří se naopak postí velmi často. Tito lidé, poukázal papež, učinili z dodržování Desatera pouhou formalitu, proměnili náboženský život na mravouku a zapoměli na jeho kořeny, tedy na příběh spásy, vyvolení a smlouvy.

*"Přijmout Otcovu lásku, přijmout od Pána totožnost lidu a poté ji přeměnit v etiku, znamená odmítnout tento dar lásky. Tito pokrytci jsou dobří lidé, dodržují vše, co se má dělat. Jejich dobrota je však pouhé zdání! Jsou to etikové, ovšem nelaskaví etikové, vytratil se totiž jejich smysl pro příslušnost k lidu! Pán dává spásu uvnitř lidu, v příslušnosti k lidu."*

Nicméně již prorok Izaiáš zcela jasně popsal, jak Bůh pohlíží na půst, upozornil Svatý otec na dnešní první čtení (Iz 58, 1-9a): „rozázat nespravedlivá pouta“, „utiskované propustit na svobodu“, ale také „lámat svůj chléb hladovému, popřát pohostinství bloudícím ubožákům, obléci nahého“.

*"To je půst, který si Pán přeje! Půst, který si dělá starosti o bratrův život. Půst, který se, řečeno prorokovými slovy, „neodkrade od toho, jenž je tvým vlastním tělem“. Naše dokonalost, naše svatost jde ruce s naším lidem, v kterém jsme byli vyvoleni a do něhož jsme byli včleněni. Naše nejvyšší skutky svatosti jsou v bratrově těle, v těle Ježíše Krista. Náš dnešní skutek svatosti, zde, na oltáři, není pokrytecký půst. Spočívá v tom, že se nehanbíme za Kristovo tělo, které sem dnes přichází. Je to tajemství Kristova těla a krve. Znamená to jít a sdílet chléb s hladovým, léčit staré a nemocné, ty, kteří nám nemohou ničím oplatit. Takto se za tělo nestydíme."*

Avšak takovýto půst je zároveň nejnáročnější, poznamenal papež František. Vyžaduje totiž dobrotu, jaké je schopen milosrdný Samaritán, když se sklání nad zraněným mužem. Tuto schopnost ovšem nemá kněz, který na nešťastníka pohlédne a odvrací se, možná z obavy před pošpiněním. Církev se nás tedy dnes ptá: stydím se za bratrovo nebo sestřino tělo?

*"Když dávám almužnu, minci jen hodím, aniž bych se dotkl ruky? A pokud se jí náhodou dotknu, ihned ji odtáhnou? Když se dozvím, že nějaký člověk onemocněl, jdu ho navštívit a pozdravím ho s něhou? Znamením může být tato otázka: Dokážu pohlédit nemocné, staré lidi, děti, nebo jsem ztratil smysl pro pohlázení? Pokrytci totiž neuměli pohlédit, zapoměli, co to je...Neostýchejme se před bratrovým tělem – je to naše tělo! Budeme souzeni podle toho, jak naložíme se svým bratrem a svou sestrou"*